

Arrest

nr. 35 610 van 9 december 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 juni 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 februari 2009 diende verzoekster een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als bloedverwant in opgaande lijn van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 17 juni 2009 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd betekend op 1 augustus 2009. Zij vormt de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt: "(...) In uitvoering van artikel 51, §3, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 25.02.2009 door N.-T.P.I.(...) geweigerd. Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing: Voldoet niet aan

de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Het attest van onvermogen vermeldt dat de betrokkene een eigen appartement in Bulgarije bezit. Betrokkene is hier voltijds tewerkgesteld via PVA en heeft dus zelf voldoende inkomsten. (...)

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van het verzoekschrift en de repliekmemorie vraagt verzoekster om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad wijst erop dat er voor zijn procedures vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Bijgevolg kan geen gevolg worden gegeven aan de vraag van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster een schending op van *“substantiële vormvereisten, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer, machtsoverschrijding.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Omdat een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing niet voorkomt op de beslissing en dat de handtekening die op de bestreden beslissing voorkomt evenmin kan worden beschouwd als een elektronische handtekening in de van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kadervoor elektronische handtekeningen en certificatediensten;

Terwijl het manuele karakter een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening uitmaakt, zodat geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt; dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld doch niet als een manuele handtekening. Inderdaad de beslissing draagt geen originele handtekening. Enkel een handtekening die manifest genummeriseerd werd d.m.v. een scan komt voor op de beslissing.

Een handtekening definieert zich echter als een handgeschreven kenteken door dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont. De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van zijn auteur. De handtekening van de auteur van een administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is. Het gaat dus om een substantiële vormvereiste.

De litigieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder 1° “elektronische handtekening” gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2° “geavanceerde elektronische handtekening” elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”

Als elektronische handtekening wordt dus om. bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

In casu werd de handtekening louter gekopieerd d.m.v. een scanner. Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekeningen nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

Een aldus gescande handtekening die door eenderwie kan geplaatst worden, laat niet toe na te gaan wie de werkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon. Het is niet uit

te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar.

Zodat de bestreden beslissing nietig is wegens het gebrek aan een substantiële vormvereiste, m.n. het gebrek aan een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing.

De administratieve beslissing is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig”

3.2. De verwerende partij stelt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In zijn eerste middel houdt verzoekster een schending voor van substantiële vormvereisten, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer, machtsoverschrijding.

Ter ondersteuning poneert de verzoekende partij dat de in casu bestreden beslissing nietig is omdat ‘een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing niet voorkomt op de beslissing en dat de handtekening die op de bestreden beslissing voorkomt evenmin kan worden beschouwd als een elektronische handtekening in de (zin) van art. 2 van de wet van 9 juli 2000.’

De verzoekende partij uit m.a.w. kritiek op de wijze waarop de in casu bestreden beslissing werd ondertekend.

De verwerende partij erkent dat de in de in casu bestreden beslissing door de gemachtigde van de Federale Minister van Migratie- en Asielbeleid aangebrachte handtekening niet op de klassieke wijze werd aangebracht (met vulpen of balpen), maar is de mening toegedaan dat het onjuist is te stellen dat de bestreden beslissing niet zou zijn voorzien van een geldige elektronische handtekening van een gemachtigde ambtenaar, of nog, dat het voormelde niet kan worden nagegaan.

De gemachtigde ambtenaar heeft wel degelijk en zelfs eigenhandig de beslissing genomen, weze het dat gebruik werd gemaakt van een elektronische handtekening.

De juridische basis van deze handelingswijze is vooreerst te vinden in de wet van dd. 09.07.2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, dewelke conform is aan de richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen.

In het bijzonder dient te worden verwezen naar het bepaalde onder art. 4, § 4 en 5 van de genoemde Wet.

Art. 4, §4 voorziet:

“onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht deze handtekening gerealiseerd is door een natuurlijk dan wel door een rechtspersoon”.

Het in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde Wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

- de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;
- de ondertekenaar is identificeerbaar.
- de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;
- elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.

Terwijl de ondertekenaar, mevrouw (V.T.), gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van Attaché, waardoor zij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de Federale Minister van Migratie- en Asielbeleid (stuk 2).

Deze hoedanigheid wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de in casu bestreden beslissing heeft genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

De elektronische handtekening laat toe na te gaan wie de werkelijke auteur is van de beslissing is en de hoedanigheid van deze persoon.

Ter ondersteuning van het voormelde laat de verwerende partij hierbij ingesloten verdere toelichting omtrent het gebruik van de in casu gehanteerde elektronische handtekening en de archivering van documenten in deze Evibel-toepassing (stuk 1).

De concrete elementen tonen aan dat er in casu gebruik wordt gemaakt van een 'elektronische handtekening'.

Voormelde handtekening dient inderdaad beschouwd te worden als een handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 09.07.2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten:

'Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:

1° « Elektronische handtekening » . gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2° « geavanceerde elektronische handtekening » elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden.

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren;

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord'

Gelet op de gegevens in bijlage, is er in casu sprake van een 'geavanceerde elektronische handtekening', minstens 'een elektronische handtekening'.

De juridische grondslag van de elektronische handtekening is bovendien ook te vinden in de Wet dd. 20.10.2000 tot invoering van het gebruik van telecommunicatiemiddelen en van de elektronische handtekening in de gerechtelijk en de buitengerechtelijke procedure (B.S. 22.12.2000), die ondermeer artikel 1322 B.W. met een nieuw tweede lid heeft voorzien, luidend als volgt:

"Kan, voor de toepassing van dit artikel, voldoen aan de vereisten van een handtekening, een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoonst". (Bepaling die inmiddels reeds in werking is getreden).

Aldus staat vast dat de in casu bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door de betrokken ambtenaar die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door hem/haar werd ondertekend middels een elektronische handtekening.

Terwijl het art. 4, §5 van de wet van 09.07.2000 stelt:

"een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures kan worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld

- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat

- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgegeven certificaat,

- zij niet met een veilig middel is aangemaakt".

In casu is wel degelijk voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een geavanceerde elektronische handtekening, hoewel dit strikt juridisch genomen zelfs niet hoefde gelet op het bepaalde in art. 4, §5 van de Wet dd. 09.07.2001.

De verwerende partij is, gelet op het voormelde de mening toegedaan dat de in casu bestreden beslissing werd voorzien van een geldige handtekening, en deze is genomen overeenkomstig de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters eerste middel niet kan worden aangenomen."

3.3. De verzoekende partij repliceert als volgt in haar repliekmemorie:

"Verzoekende partij volhardt in haar middelen. Bovendien was de ambtenaar van de stad Gent niet gemachtigd was om zulke beslissing te betekenen er is machtsoverschrijding

Bovendien blijkt de machtiging te zijn verleend op grond van artikel 126 van de nieuwe Gemeentewet.

Artikel 125 van de nieuwe Gemeentewet bepaalt wat volgt:

0De burgemeester en de ambtenaar van de burgerlijke stand kunnen ieder wat hem betreft, beambten van het gemeentebestuur machtigen tot:

- 1 het afgeven van uittreksels uit of afschriften van andere akten dan die van de burgerlijke stand;
- 20 het afgeven van uittreksels uit de bevolkingsregisters en van getuigschriften die geheel of ten dele aan de hand van die registers zijn opgemaakt;
- 30 het legaliseren van handtekeningen;
- 4° het voor eensluidend verklaren van afschriften van stukken.

Die bevoegdheid geldt voor de stukken bestemd om in België of in het buitenland te dienen, met uitzondering van diegene die moeten gelegaliseerd worden door de Minister van Buitenlandse Betrekkingen of door de ambtenaar die hij daartoe machtige.

Boven de handtekening van de beambten van het gemeentebestuur, aan wie de machtiging bedoeld bij dit artikel of bij artikel 45 van het Burgerlijk Wetboek is verleend, moet van die machtiging melding worden gemaakt.

De ambtenaar van de burgerlijke stand kan eveneens beambten van het gemeentebestuur machtigen tot het ontvangen van betekeningen, kennisgevingen en terhandstellingen van beslissingen inzake de staat van personen."

Uit voormelde bepaling blijkt niet dat de ambtenaar, bevoegd zou zijn om een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te ondertekenen.

Derhalve kan niet anders dan te worden vastgesteld dat de betrokken gemeenteambtenaar op het ogenblik van de ondertekening van de bestreden beslissing niet bevoegd was om zulks te doen."

3.4. Artikel 51, §3, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit), waarnaar de bestreden beslissing verwijst, stelt dat indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, hiervan wordt kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 20. In artikel 13, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 (hierna: Delegatiebesluit) wordt gesteld dat voor de toepassing van artikel 51, §3, eerste lid samengelezen met het derde lid, van het Vreemdelingenbesluit, delegatie van bevoegdheid wordt verleend aan een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken dat minimaal een functie van attaché uitoefent of tot de A1-klasse behoort.

3.5. Op de bestreden beslissing wordt onderaan gesteld: "Voor de Minister van Migratie- en asielbeleid, (V.T.), attaché." De Raad leidt uit het betoog van verzoekster af dat zij de bevoegdheid op zich van attaché V.T. om de bestreden beslissing te treffen niet betwist. Volgens verzoekster vermeldt de akte een handtekening, die gekopieerd werd d.m.v. een scanner, waaromtrent geen enkele waarborg van authenticiteit bestaat. Verzoeksters stelling komt erop neer dat een derde, onbevoegde persoon zich wel eens de gescande handtekening van attaché V.T. zou kunnen toegeëigend hebben om deze in een zelf aangemaakte beslissing te plakken.

3.6. De eerste vraag die zich stelt is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken diens handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Elk optreden van een overheid dient echter zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekennen. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. De bevoegdheden van de minister of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken worden, zoals reeds eerder gesteld, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geregeld in het Delegatiebesluit van 18 maart 2009. Uit het bovengestelde volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent

eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

3.7. De volgende vraag die rijst, is wat voor soort handtekening figureert op de bestreden beslissing. Het wordt niet betwist dat dit geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cfr. RvS 30 september 2008, nr. 186 670). Uit de door de verwerende partij bij haar met nota met opmerkingen gevoegde nota van 1 september 2009, opgesteld door de heer F. Pynckels, directeur-generaal ICT van de FOD Binnenlandse Zaken aangaande *“het gebruik en de werking van het systeem van de gescande handtekening in de toepassing Evibel”* kan afgeleid worden dat de handgeschreven handtekening van een ambtenaar eenmalig wordt gescand en vervolgens als een digitaal bestand telkens op de elektronisch aangemaakte beslissing wordt geplakt. Bij uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing lijkt het alsof de handtekening van de auteur onderaan het document staat, wat eigenlijk slechts een *“digital image”* van de handtekening is (cfr. S. VAN DEN EYNDE, 'De digitale handtekening: een stand van zaken', bijdrage naar aanleiding van de studiedag "Digitale overheden, tussen wensdroom en realiteit", Mechelen, 22 juni 2000, verschenen in het congresboek *Digitale overheden: tussen wensdroom en realiteit*, J. STEYAERT, U. MARIS en E. GOUBIN (ed.), Leuven, 2001, 71-84). Het is de uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing met de *“digital image”* van de handtekening die betekend werd aan verzoekster en die zich tevens in het administratief dossier bevindt.

3.8. De vraag rijst op welke wijze de gescande handgeschreven handtekening die figureert op de bestreden beslissing op juridisch vlak dient beschouwd te worden.

3.9. Alhoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetst juridisch kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt *“de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.5). Conform artikel 4, §3, van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventuele aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van elektronische handtekeningen in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, §3 van de wet van 9 juli 2001 kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, §5, van de wet van 9 juli 2001 (zie infra punt 3.14 en 3.15), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekening die gehanteerd worden in de publieke sector (cfr. studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a., *“The Legal and market aspects of electronic signatures - Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries”*, waarin in de rubriek *“Recommendations”* (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: *“Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector.”*, http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf).

3.10. Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is, die conform artikel 4, §4, van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. Het betreft evenmin een

geavanceerde elektronische handtekening zoals omschreven in artikel 2, 2°, van de wet van 9 juli 2001 alhoewel de verwerende partij dit standpunt inneemt in haar verweernota. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel). Uit de door verwerende partij neergelegde technische nota kan afgeleid worden dat zij geen gebruik maakt van dergelijke sleutels. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

3.11. Artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als *“gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.”*

3.12. Bovenstaande definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *“De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2° zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- *“Deze definitie is zeer ruim en technologie-neutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).”* (G. SOMERS en J. DUMORTIER, *Elektronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);
- *“Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst. (...) Het begrip ‘elektronische handtekening’ is technologie-neutraal. Elke techniek die een substituut voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de ‘gedigitaliseerde handgeschreven handtekening’. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.”* (J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, *“De juridische erkenning van de elektronische handtekening”*, *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p. 185);
- *“Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening (...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.”* (P. VAN EECCKE, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larrier, Brussel, 2004, p. 421 en 551);
- J. VANDENDRIESSCHE geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10) als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: *“Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te*

creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.”;

- Ook volgens S. DE BACKER is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (De juristenkrant, 18 november 2003, afl. 78, p. 1);

- *“Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening.”* (P. VAN EECKE, “Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven”, in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259);

- *“Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of assymetrische encryptietechnieken.”* (R. DE CORTE, “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld, in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504).

Op de website van de Belgische overheid wordt de elektronische handtekening als volgt gedefinieerd: *“de gewone ‘elektronische handtekening’ toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening.”* (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf).

3.13. Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument. Het gegeven dat een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument met de gescande handgeschreven handtekening uitgeprint wordt en de papieren versie vervolgens in het administratief dossier opgenomen wordt en betekend wordt, houdt niet in dat de gescande handgeschreven handtekening die zich erop bevindt, haar aangemaakt “elektronisch karakter” verliest (cfr. de in punt 3.12 geciteerde rechtsleer en P. VAN EECKE, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larquier, Brussel, 2004, p. 553-554, die onder de rubriek “presentatie van de handtekening aan de rechter” het volgende stelt: *“Waarschijnlijker is echter dat het elektronisch bewijsstuk helemaal niet op elektronische wijze aan de rechtbank wordt meegedeeld maar op een papieren drager wordt afgedrukt en bij het dossier wordt gevoegd (...). Een digitale handtekening ziet er op papier zeer vreemd uit, maar zij blijft geprint even geldig als in elektronische vorm.”*).

3.14. Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende :

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat :

- *de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- *niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- *niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantieverlener afgegeven certificaat, of*
- *zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

3.15. De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- *“Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.”* (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p. 14);

- *“De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop*

toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatedienstverlener in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.14);

- “Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2^e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p. 25).

3.16. Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening worden toegekend.

3.17. De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cfr. J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, in Computerrecht 2001/4, p. 187).

3.18. Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché V.T., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché V.T. zich als gemachtigde van de minister de inhoud ervan toe-eigent. Uit de door verweerder overgemaakte nota (zie infra punt 3.21) blijkt dat eenmaal de beslissing die elektronisch werd aangemaakt, gevalideerd werd, zij niet meer kan veranderd worden, waardoor de integriteit van de akte wordt bewerkstelligd.

3.19. Verzoekster betwist niet dat de elektronische handtekening die onderaan de bestreden beslissing figureert, de elektronische weergave is van de manuele handtekening van attaché V.T. Uit de door de verwerende partij overgemaakte nota met opmerkingen (cfr. punt 3.20) blijkt trouwens duidelijk dat de ingescande handgeschreven handtekening en de naam van de attaché één ingescand geheel vormen. Verzoekster betwist evenmin dat attaché V.T. de hoedanigheid heeft om de bestreden beslissing te treffen. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat de betekende afdruk van de elektronisch getroffen beslissing overeenstemt met de elektronisch getroffen beslissing. De verzoekende partij betwist dus de onveranderlijkheid van de akte niet. De kernvraag van de betwisting vormt de vraag of het systeem van de gescande handgeschreven handtekening voldoende beveiligd is zodat een onbevoegde persoon zich de gescande handgeschreven handtekening van attaché V.T. niet kan toe-eigenen om deze plakken in een eigenhandig aangemaakte beslissing. Anders gesteld: is er een veiligheidsmechanisme dat garandeert dat de eigenaar van de elektronische handtekening, in casu attaché V.T., wel degelijk degene was die de bestreden beslissing getroffen heeft? In de rechtsleer wordt deze problematiek ook wel eens omschreven als een probleem van authenticatie. Zo stelt R. DE CORTE in “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld”, in X., Privaatrecht in de reële en virtuele wereld (Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 472): “Onder authenticatie verstaat men het vaststellen van de zekerheid dat een bepaald bericht (eventueel de handtekening) afkomstig is van de persoon die als titularis is aangeduid. Is de afzender wel degelijk de afzender?”

3.20. In haar nota met opmerkingen verstrekt de verwerende partij diverse argumenten om aan te tonen dat de elektronische handtekening als authentiek te bestempelen is en dat ze dient gelijkgesteld te worden met een geschreven handtekening. Verwerende partij stelt meer bepaald het volgende:

“1. De handtekening is op unieke wijze verbonden aan de ondertekenaar, gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt automatisch samen in het kadertje met de handtekening.

2. De ondertekenaar is identificeerbaar..

3. De ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstand-koming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en code dienen ingevoerd te worden die enkel door de ondertekenaar gekend zijn.

4. Elke wijziging van de gegevens kan achteraf opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen gegevens wordt het document geregistreerd en kan het vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen. (...)”

3.21. In de door de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen gevoegde nota van 1 september 2009 aangaande het *“gebruik en de werking van het systeem van de gescande handtekening in de toepassing Evibel”* wordt het volgende gesteld:

“Het elektronisch invoeren van de gescande handtekening in documenten/ beslissingen via de Evibel-toepassing is gelinkt aan de Evibel account die beveiligd is door een wachtwoord Dit wachtwoord moet door de gebruiker heringegeven worden op het ogenblik van het invoeren van zijn handtekening Bij een correct wachtwoord wordt de handtekening (Jpeg formaat) van de betreffende gebruiker opgehaald uit een specifieke gegevensbank en in het document/de beslissing gekopieerd

1.1 Beheer van wachtwoorden

De toegang tot de toepassing Evibel wordt gecontroleerd door het gebruik van strikt persoonlijke logins en wachtwoorden:

1 Een Evibel account wordt voor elke individuele gebruiker van de toepassing aangemaakt door de Directie ICT Hierbij wordt

a. De graad en het validatieniveau van de gebruiker ingevuld

b. De handtekening van de gebruiker in de gegevensbank opgeslagen

2 De gebruiker wordt bij zijn eerste aanmelding in de toepassing Evibel door de toepassing gevraagd om een persoonlijk wachtwoord in te geven. Het is de individuele verantwoordelijkheid van elke gebruiker van de toepassing om zijn persoonlijk wachtwoord confidentieel te houden

3 Wachtwoorden worden door de toepassing gecrypteerd (onleesbaar gemaakt) en opgeslagen in de gegevensbank Evibel

4 De gebruiker kan zijn wachtwoord ten allen tijde wijzigen

5 Als een gebruiker zijn wachtwoord vergeten is dient hij contact op te nemen met Directie ICT. Een Evibel administrator zal de gebruiker telefonisch contacteren om zich ervan te vergewissen dat de gebruiker aanwezig is alvorens een reset van het wachtwoord te doen. Vervolgens dient de gebruiker zelf een nieuw wachtwoord op te geven zoals bij zijn eerste aanmelding bij de toepassing

1. 2 De beveiliging van de gegevensbanken

De toepassing Evibel maakt gebruik van verschillende gegevensbanken (o a DBPROD die de meeste gegevens en SIGNATURE die de handtekeningen omvat) Deze gegevensbanken (of de gegevens die zij omvatten) zijn enkel toegankelijk via de zgn. Application role — gebruikers hebben m.a.w. enkel toegang tot de gegevens via de toepassing Evibel.

2. het beheer en de archivering van documenten/beslissingen

Technisch gezien kunnen documenten op 2 verschillende servers worden gestockeerd, onderscheid wordt gemaakt op basis van het gebruik van deze documenten.

• De server INFOARCHI laat toe om grote volumes aan documenten te stockeren, maar is minder performant wat betreft Read/Write (ophalen en wegschrijven van gegevens/bestanden naar de harde schijf). Deze server wordt dan ook gebruikt voor inkomende documenten, alsook documenten geproduceerd door de toepassing Evibel, die niet meer gewijzigd dienen te worden (m.n. Gevalideerde documenten/beslissingen).

• De File server (of INFOARC) wordt gebruikt om documenten/beslissingen te stockeren die door de toepassing Evibel werden geproduceerd en die nog verder bewerkt dienen te worden.

2.1 Het valideren van de beslissingen

Documenten/beslissingen geproduceerd door de toepassing Evibel worden gecreëerd en gewijzigd via een tekstverwerkingprogramma dat geïntegreerd is in de toepassing. De beschikbare functionaliteiten inzake tekstverwerking zijn strikt afgebakend door de toepassing Evibel (o.a. het elektronisch invoeren van de gescande handtekening).

Teneinde de behandeling van een aanvraag (een dossier) te kunnen afsluiten dient de gebruiker zijn, via Evibel aangemaakte documenten/beslissingen te valideren. Deze validatie heeft als onmiddellijk gevolg dat de toepassing Evibel niet langer toelaat deze documenten/beslissingen te wijzigen.

2. 2 De archivering van de documenten

De door Evibel aangemaakte documenten worden op de Fileserver (INFOARC) bewaard na aanmaak en alvorens de archivering. Enkel gevalideerde documenten/beslissingen (m.n. documenten / beslissingen die niet meer kunnen/mogen gewijzigd worden) komen in aanmerking voor archivering.

Onder archivering wordt begrepen het verplaatsen van bestanden (i. c. hier documenten/beslissingen) van de snellere Fileserver (INFOARC) naar een tragere archiveringsserver (INFOARCH). Deze verplaatsing van bestanden van de ene naar de andere server heeft voor de werking van de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel functioneel belang maar is technisch noodzakelijk om voldoende schijfruimte te kunnen garanderen. Wel van belang voor de Dienst Vreemdelingenzaken is het feit dat de documenten/beslissingen alvorens archivering worden omgezet naar pdf-bestanden zodoende dat hun leesbaarheid naar de toekomst toe gegarandeerd blijft."

3.22. Uit de hierboven vermelde nota van 1 september 2009 van de verwerende partij blijkt dat de gescande handtekening enkel gehanteerd wordt binnen het "Evibelsysteem" waarmee elektronische beslissingen worden aangemaakt. Het volstaat dus niet voor een onbevoegde persoon om toegang te krijgen tot de PC van een bevoegd ambtenaar om dan via de aanmaak van een beslissing via het softwareprogramma "Word" of "Wordperfect" de elektronische handtekening van de bevoegde ambtenaar te "plakken" in een zelf aangemaakte beslissing. Een onbevoegde persoon moet zich al meester maken van de persoonlijke login van de PC én het gecrypteerde wachtwoord van het "Evibelsysteem" om een beslissing te kunnen aanmaken en er een elektronische handtekening van een bevoegd ambtenaar op te "plakken". Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat er richtlijnen uitgevaardigd werden aangaande de moeilijkheidsgraad van de gehanteerde wachtwoorden. Zij dienen (...) letters, (...) cijfers en (...) teken(s) te bevatten. Tevens bevestigt de verwerende partij dat dit wachtwoord slechts voor een bepaalde periode geldig is en dat daarna een ander wachtwoord dient gekozen te worden dat verschillend moet zijn van het voorheen gekozen wachtwoord. De Raad neemt dan ook aan dat de verwerende partij op een voldoende wijze bewezen heeft dat het "Evibelsysteem" waarbinnen de elektronische handtekening gehanteerd wordt, voldoende beveiligd is, zodat aangenomen kan worden dat de bestreden beslissing wel degelijk ondertekend werd door en uitgegaan is van attaché V.T., wiens bevoegdheid om een dergelijke beslissing te treffen niet betwist wordt door verzoekster.

3.23. De Raad merkt op dat verzoekster in haar repliekmemorie niets inbrengt tegen de door de verwerende partij neergelegde technische nota bedoeld in punt 3.21. Verzoekster gaat niet in op de argumenten van verwerende partij geuit in haar nota met opmerkingen en nader technisch toegelicht in de in punt 3.21. bedoelde nota die erop neerkomen dat het te dezen een gescande handtekening betreft waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat verzoekster opwerpt, namelijk dat iemand anders toegang zou gehad hebben tot de elektronische handtekening van attaché V.T. De Raad neemt zoals reeds eerder gezegd dan ook aan dat voldoende bewezen werd dat de bestreden beslissing ondertekend werd door en uitgaat van attaché V.T. De redenering van de verzoekende partij komt erop neer dat logins en paswoorden worden "gehackt" door onbevoegde personen opdat deze een negatieve beslissing aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging kunnen treffen of dat onbevoegde personen met scanner en printer de elektronische handtekening van een bevoegde ambtenaar kopiëren en fingeren op een zelf aangemaakte beslissing. Deze redenering vereist een begin van bewijs maar wordt in casu nergens door gestaafd. Er zijn ook geen elementen aanwezig in het administratief dossier die hierop zouden wijzen. Een dergelijke gratuite redenering is niet bij machte om aan te tonen dat het gehanteerde "Evibelsysteem" niet voldoende beveiligd is. Zij veronderstelt strafbare handelingen zoals valsheid in geschrifte, valsheid in informatica (artikel 210 bis van het Sw.), misdrijven tegen de vertrouwelijkheid, integriteit en beschikbaarheid van informatica-systemen en van de gegevens die door middel daarvan worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen (cfr. artikel 550 bis e.v. van het Sw.) Dergelijke strafbare handelingen veronderstellen een intentioneel

element dat dient aangetoond te worden via een strafrechtelijke procedure. Te dezen kan nog opgemerkt worden dat een handgeschreven handtekening ook kan nagebootst worden en dus evenmin een “waterdichte” garantie vormt dat een beslissing getroffen werd door de bevoegde ambtenaar.

3.24. Concluderend kan gesteld worden dat de Raad aanneemt dat de verwerende partij op een voldoende wijze bewezen heeft dat het “Eivelsysteem” waarbinnen de elektronische handtekening gehanteerd wordt, voldoende beveiligd is. Er wordt aangetoond dat de bestreden beslissing uitgaat van en ondertekend werd door attaché V.T., wiens bevoegdheid om een dergelijke beslissing te treffen niet betwist wordt door verzoekster. De omstandigheid dat de handtekening van deze persoon een elektronische handtekening is, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de beslissing. Globaal genomen heeft de verwerende partij dan ook op een voldoende wijze de stelling van verzoekster ontkracht dat een onbevoegde ambtenaar kennis krijgt van de aanvraag van verzoekster en daaromtrent om een niet nader door verzoekster genoemde reden een negatieve beslissing wenst te treffen.

3.25. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of een schending uitmaakt van een substantiële vormvereiste.

3.26. Waar verzoekster in haar repliekmemoirie opmerkt dat *“de betrokken gemeenteambtenaar op het ogenblik van de ondertekening van de bestreden beslissing niet bevoegd was om zulks te doen”*, dient de Raad erop te wijzen dat verzoeksters opmerking feitelijke grondslag mist, aangezien de bestreden beslissing zoals reeds uitvoerig besproken werd, ondertekend werd door en uitgegaan is van attaché V.T. die daartoe bevoegd was op grond van artikel 13, §1, van het Delegatiebesluit. Voor zover verzoekster vervolgens dan weer opwerpt dat *“de ambtenaar van de stad Gent niet gemachtigd was om zulke beslissing te betekenen”*, wijst de Raad erop dat uit het door verzoekster zelf geciteerde artikel 125 van de nieuwe Gemeentewet volgt dat beambten van het gemeentebestuur kunnen gemachtigd worden afschriften te betekenen van andere akten dan die van de burgerlijke stand. Verder wijst de Raad er nog op dat een eventueel gebrek in de betekening geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf (RvS 21 maart 2005, nr. 142 408).

Het eerste middel is ongegrond.

3.27. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van *“de artikelen 51 §3 en verder”* van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van de verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens werpt verzoekster een manifeste beoordelingsfout op.

3.28. Verzoekster betoogt als volgt:

“Omdat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeksters, het artikel 513 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf meer bevel wordt gegeven.

Terwijl verzoekster als EU onderdaan en als werknemer in loondienst en die beroepsactiviteit uitoefent met de vrijstelling voor E.U.- en E.E.R.-onderdanen met name ouders of schoonouders van EU - en E.E.R.-onderdanen die ten laste zijn legaal op het grondgebied verblijven.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op correcte wijze is gebeurd

Zodat derhalve het bevel onzorgvuldig werd gegeven.”

3.29. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van *“de artikelen 51 §3 en verder”* van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht aangezien verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepaling

en beginselen geschonden werden door de bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij, is in de aangegeven mate gegrond.

3.30. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoekster toont met haar betoog niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.31. Verzoekster diende een aanvraag in om het verblijfsrecht erkend te zien als familielid in opgaande lijn van een Belgisch onderdaan op grond van artikel 40bis juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet omschrijft wie als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd. Met betrekking tot ascendenten is het volgende bepaald:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

Verzoekster diende dus aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische descendent, dat deze laatste over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat zij over een ziektekostenverzekering beschikken alvorens zij hun verblijfsrecht erkend kunnen zien.

3.32. Verzoekster toont met haar betoog zelf aan dat de gemachtigde van de minister geen manifeste beoordelingsfout begaan heeft door te stellen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden omdat ze voldoende inkomsten heeft. Verzoekster stelt immers zelf in haar verzoekschrift dat zij als werknemer in loondienst een beroepsactiviteit uitoefent. Hiermee toont verzoekster zelf aan dat zij niet ten laste valt van haar Belgische zoon. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor ascendenten van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn ten opzichte van de Belgische onderdaan en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA